Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ

13.5.2006

Συντάκτης: Τούλα Ρεπαπή

Εκδοτικός Οίκος
ΕΣΤΙΑ
Συγγραφέας
Ελένη Λαδιά
Κατηγορία
Ελληνική Λογοτεχνία
ISBN
978-960-05-1269-4
Σελίδες
69

Το ταξίδι της κιβωτού
ή
Η πόλις θα σε ακολουθεί

Η Αλεξάνδρεια. Μια πόλη του τότε και του τώρα, γεμάτη από Ιστορία, πολέμους, έρωτα, ποίηση, ελληνικότητα, θρησκεία, γλώσσα, οικουμενικότητα, αρώματα, ταξίδια, μυστήριο, κατακτήσεις, ζέστη, ιδρώτα, μπαχαρικά, άμμο και έρημο. Μια έρημο που εξαφανίζει τα πάντα. Σαν το χρόνο. Σαν την παγκοσμιοποίηση. Μια γυναίκα χωρίς όνομα ταξιδεύει μόνη, μ' ένα πλοίο στο κεφάλι, σε διαφορετικές εποχές, με μόνο συνομιλητή της τον έρωτα. Και ένας θεός, χθόνιος και υποχθόνιος, ο Σέρεπις, γεμάτος ελπίδα και μυστικισμό. Και μετά κι άλλοι θεοί κι άλλες θρησκείες και αιρέσεις και διαμάχες και φιλόσοφοι και ποιητές, με πάνω απ' όλους και όλα ο έρωτας.

Και μέσα σ' όλο αυτό το συνονθύλευμα προβάλλει η Ελένη Λαδιά. Με δωρικότητα λόγου το κείμενό της, άλλοτε προσωπικό και άλλοτε οικουμενικό, από το σώμα καταλήγει στην ψυχή για να μπει στο σύμπαν και το χρόνο. Με σύμμαχο τη μυθολογία αναρωτιέται: τι να είναι πέρα από τα φύλα; Τι να είναι πέρα από

την ψυχή, άραγε είναι ο Θεός; Είναι ο δημιουργός; Και τι είναι πέρα από αυτόν; Και όλα αυτά στην Αλεξάνδρεια που άλλοτε είναι πόλη και άλλοτε είναι πόλις και δεν ξέρεις πότε μιλά για την πόλη και πότε για την ψυχή. Άλλοτε πάλι οι πόλεις μοιάζουν με γυναίκες που άνδρες τις κατοικούν. Ενώ από το παζάρι της, που μοιάζει τόσο πολύ με τη λαϊκή αγορά της γειτονιάς, προβάλλει το φαινόμενο της παγκοσμιοποίησης. Η καταστροφή της γλώσσας, η κακή κατανομή του πλούτου με την εξαγορά των δειλών και πλεονεκτών. Διαχωρίζει τον διεθνιστή από τον οικουμενιστή, δηλώνοντας παράλληλα πως εμείς οι Έλληνες είμαστε οικουμενιστές διότι σεβόμαστε γλώσσες και θρησκείες, ενώ οι διεθνιστές, ενσπείροντας το φόβο, επιβάλλουν την παγκοσμιοποίηση που σαρώνει τα πάντα στο πέρασμά της.

Η ποίηση και ο ποιητής μέσα στις σελίδες είναι υπαρκτοί άλλοτε σαν ανάμνηση και άλλοτε σαν επιθυμία. Πότε συγκεκριμένα αναφέρεται στον Καβάφη και άλλοτε το πρόσωπό του παραμένει θόλο. Έτσι που ο αναγνώστης να αναρωτιέται: «Μεγαλέξανδρος; Καβάφης; Εσύ! Και ποιος είσαι Εσύ; Είσαι η Γλώσσα; η Φιλοσοφία; Η Ιστορία; το Έθνος; η Θρησκεία; ο Χρόνος; Ή μήπως είσαι εσύ;»

Ένας έρωτας γεμάτος απώλειες, από στιγμές πού δεν βιώθηκαν ή από το χρόνο που δεν διήρκεσε. Και δεν ξέρεις για ποιο χρόνο μιλά και για ποιον έρωτα, με αποτέλεσμα να μην ξέρεις ποιος πρωταγωνιστεί, ενώ η ίδια με σκηνοθέτη το χρόνο παίζει. Γνώριμη τοποθέτησή της το παιχνίδι μαζί του, ποντάροντας άλλοτε στη ρευστότητά του και άλλοτε στο ακαθόριστο τότε που είναι πάντα παρόν.

Η Ελένη Λαδιά, σε εξήντα εννέα μόνο σελίδες, συμπυκνώνει ένα ταξίδι οικουμενικό με μόνο στόχο να διαφυλάξει την ακεραιότητα και το σεβασμό του ανθρώπου. Τέλος, οι μνήμες προβάλλουν ως η μόνη αντίσταση και παράλληλα ο θησαυρός που ο καθένας οφείλει να διαφυλάξει από το νέο θεριό της αποκάλυψης που λέγεται παγκοσμιοποίηση, κάνοντας το πλοίο στο κεφάλι να αναδεικνύεται ως η κιβωτός εντός της οποίας πρέπει όλα να διασωθούν.

Σαν ανάμνηση; Ίσως.